

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **N.K. Praha s. r. o.**, se sídlem Oderská 333, Praha 9, IČ 64942686, zastoupen JUDr. Pavlem Čížkovským, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 18, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství (dříve Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu)** se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2009, č. j. 9534/10-1300-106187,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 2.239,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám žalovaného.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem pro Prahu 9 dne 24. 11. 2009 pod č. j. 317411/09/009514104904, jímž mu byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen DPH) za období 4. čtvrtletí 2005 ve výši 608.040,- Kč.

Žalobce namítal, že správce daně neprovedl dokazování všemi důkazními prostředky, tím porušil ust. § 31 odst. 2 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen daňový řád) a žalovaný toto pochybení nenapravit. Podle žalobce měl být

proveden jím navrhovaný výslech svědka G. H. a R. S. U pana H., nelze předjímat, co by vypověděl, výslechu nemohou bránit ani případné vysoké náklady na jeho uskutečnění. Výslech rakouskými orgány je možný na základě zákona č. 253/2000 Sb. V případě pana S., měl žalovaný postupovat dle mezinárodní smlouvy o zamezení dvojího zdanění uzavřené mezi Českou republikou a Ruskou federací, publikované pod č. 278/1997 Sb., a rovněž podle zákona č. 253/2000 Sb. K tomu žalobce tvrdil, že žalovaný chybně hodnotil provedené důkazy a chybně je vyložil v neprospěch žalobce, a sice :

- 1/ Žalovaný nesprávně hodnotil smlouvu o obstarání věci uzavřenou dne 1. 11. 2003 mezi žalobcem a SAFAS PRAHA s. r. o. Tato smlouva odpovídá právní úpravě smlouvy o obstarání věci, jak je upravena v § 733 a následujících občanského zákoníku. Náležitosti, na které poukazuje žalovaný, nejsou povinnými náležitostmi této smlouvy.
- 2/ Splátkové kalendáře nelze hodnotit jako důkaz o tom, že SAFAS PRAHA s. r. o. se na vymáhání pohledávky nepodílela. Svědek Bc. I. Ř. ve výpovědi učiněné dne 9.4.2010 před správcem daně v rámci kontroly daně z příjmů právnických osob nepotvrdil existenci splátkových kalendářů; uvedl, že o žádných neví.
- 3/ K příjmovým pokladním dokladům žalobce uvádí, že žádný zákon nestanoví, že příjmový doklad sám o sobě neprokazuje přijetí částky na něm uvedené jejím příjemcem a že platba musí být doložena dalším dokladem.
- 4/ Znalecký posudek PhDr. Václavy Musilové vychází z nedostačujícího počtu srovnávacího materiálu – podpisů jednatelky SAFAS PRAHA s. r. o. N. S.. Na tuto okolnost upozornila sama znalkyně v posudku. Tento posudek není důkazem o tom, že podpisy N. S. na příjmových pokladních dokladech, jimiž SAFAS PRAHA s. r. o. potvrzuje přijetí odměn od žalobce, nejsou jejími pravými podpisy. K tomu poukázal na ust. § 31 odst. 4 daňového řádu.
- 5/ Výpověď svědka Bc. I. Ř., vedoucího finančního úseku společnosti Kaltwalzwerk Králův Dvůr s. r. o., byla nesprávně interpretována. To má za následek nesprávná skutková zjištění, že svědeckou výpovědí nebylo prokázáno, že dluhy pro žalobce vymáhala SAFAS PRAHA s. r. o. Takový závěr neodpovídá tomu, co svědek vypověděl.
- 6/ Žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí argumentoval tím, že se mu nejeví pravděpodobné, že by vymáhací společnost SAFAS PRAHA s. r. o., pokud by zaplacení 6,05 mil. Kč do konce března 2004 bylo výsledkem jí uskutečňované činnosti, vyčkávala s požadavkem na vyplacení odměny tak dlouho, když dle smlouvy měla být odměna splatná po připsání vypořádané částky na účet odvolatele. K tomu žalobce uvedl, že rozhodnutí je nutno stavět na důkazech a nikoli na úvahách o tom, co se jeví pravděpodobným.

Dále žalobce namítal, že žalovaný chybně vyhodnotil zákonnou podmínku návaznosti přijatých zdanitelných plnění na ekonomickou činnost žalobce. Podle žalobce byly podmínky pro odpočet daně z přidané hodnoty uvedené v § 72 odst. 1 a 2 zákona o DPH (ve znění účinném od 1.10.2005) splněny. Žalobce je ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o DPH obchodníkem, právnickou osobou poskytující zejména služby, což je zřejmé z předmětu podnikání zapsaného v obchodním rejstříku. Z toho vyplývá, že peníze, které žalobce získal pomocí SAFAS PRAHA s. r. o. na základě jejich vymáhacích služeb od Kaltwalzwerk Králův Dvůr s. r. o., jsou objektivně určeny k tomu, aby je žalobce použil pro svou ekonomickou činnost, a proto tyto vymáhací služby jsou přijatým zdanitelným plněním, u kterého vzniká nárok na odpočet daně. Vymožením dlužných

částek od Kaltwalzwerk Králův Dvůr spol. s r. o. došlo k ekonomickému posílení žalobce, protože žalobce získal peněžní prostředky pro svou další ekonomickou činnost. SAFAS PRAHA s. r. o. byla v době dodání služeb a provedení odpočtu osobou povinnou k dani, protože byla registrována jako plátce DPH.

Žalobce k tomu odkázal na čl. 17 Šesté směrnice Rady Evropy č. 77/388/EHS, na rozsudek ESD C-465/03 ve věci Kretztechnik, na rozsudek ESD C-435/03 ve věci Investrand a na rozsudek ESD C-305/01 ve věci MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring. Žalobce dále poukázal na to, že správci daně nepozastavují postup plátců, kteří si uplatňují odpočet daně na vstupu z poskytnutých auditorských služeb, služeb účetních nebo daňových poradců, služeb soudních exekutorů poskytnutých oprávněné osobě, služeb poskytovaných advokáty, včetně zastupování věřitele při soudním řízení ohledně neuhrazených pohledávek apod., přičemž tyto služby rovněž bezprostředně nejsou použity pro žádné plnění podle § 72 odst. 2 ZDPH. Přitom v těchto případech plátcí činí úkony směřující k přiznání a vymožení pohledávky, která je jejich majetkem, tedy k přeměně majetku z jednoho druhu (pohledávka) na jiný druh (peníze).

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i dodatečný platební výměr, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v žalobou napadeném rozhodnutí. K namítanému neprovedení výsledku svědků uvedl, že hlavním důvodem, proč nebyl vyslechnut svědek H., nebyla výše nákladů na jeho výpověď ani administrativní či časová náročnost, ale závěr o nesplnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně uvedených v § 72 odst. 1 a 2 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen zákon o DPH). Nárok na odpočet daně by nevznikl, ani kdyby žalobce faktické přijetí zdanitelného plnění prokázal. Pokud jde o navrhovaný výsledek pana S., pro ten neexistuje žádný právní podklad. Smlouvu o zamezení dvojího zdanění, na kterou poukazuje žalobce, nelze použít, neboť se týká daně z příjmů nikoli daně z přidané hodnoty. Nadto stejně jako v případě pana H. by žalobci nárok na odpočet daně nevznikl, ani kdyby faktické přijetí zdanitelného plnění bylo touto výpovědí potvrzeno. K hodnocení důkazů žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění svého rozhodnutí a setrval na závěru, že nebylo prokázáno, že k přijetí zdanitelného plnění žalobcem od společnosti SAFAS skutečně došlo v tvrzeném předmětu, rozsahu, čase a ceně. Žalobce nesplnil podmínky pro vznik nároku na odpočet daně uvedené v § 72 odst. 1 a 2 zákona o DPH, neboť nesplnil podmínku použití přijatého plnění k uskutečňování ekonomické činnosti, když podstatou ekonomické činnosti je uskutečňování plnění pro jiné osoby. Při vymáhání zakoupené pohledávky žalobce nebyl v pozici výrobce, obchodníka nebo poskytovatele služeb uskutečňujícího plnění pro jiné osoby, nýbrž pouze v pozici vlastníka pohledávky, činícího kroky k jejímu vyinkasování. Zdanitelné plnění, které měl od společnosti SAFAS přijmout, tedy nebylo určeno k použití při ekonomické činnosti žalobce. Významná je skutečnost, že se nejednalo o pohledávku, která by žalobci vznikla neuhrazením jím uskutečněného plnění, nýbrž o pohledávku zakoupenou za účelem vymáhání. Na plnění přijaté v souvislosti s vymáháním pohledávky vzniklé neuhrazením žalobcem uskutečněného plnění by totiž žalovaný nahlížel jako na režijní náklad ekonomické činnosti, neboť by šlo o její důsledek. Žalobce nesplnil ani podmínku uvedenou v § 72 odst. 2 zákona o DPH, neboť nemohl využít přijaté plnění pro účely uskutečnění jiného plnění, které je předmětem daně a je plněním zdanitelným, případně

plněním osvobozeným od daně s nárokem na odpočet daně, či předmětem daně není, ale bylo by jím, pokud by místem plnění bylo tuzemsko. Správa a vymáhání zakoupených pohledávek nebyly plněním směřujícím k uskutečňování žádného z typů plnění uvedených v uvedeném ustanovení. Správa a vymáhání zakoupených pohledávek nesměřovala k uskutečnění plnění pro jinou osobu. K rozhodnutí Evropského soudního dvora ESD, na která žalobce žalobě odkazuje, a kdy k přiznání nároku na odpočet daně došlo, žalovaný konstatoval, že se netýkala srovnatelných situací. Nárok na odpočet daně je přiznáván, pokud se přijatá plnění tohoto typu vztahují k ekonomické činnosti a v rámci této činnosti jsou uskutečňována plnění uvedená v § 72 odst. 2 zákona o DPH. Přijaté plnění spočívající ve správě a vymáhání zakoupených pohledávek však k ekonomické činnosti žalobce žádný vztah nemělo, proto tyto situace nelze srovnávat.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z této právní úpravy :

Podle ust. § 72 odst. 1, 2 zákona o DPH v rozhodném znění (1) nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem uskutečnění přijatého zdanitelného plnění nebo dnem přijetí platby, pokud platba je přijata plátcem, který uskutečňuje zdanitelné plnění, přede dnem uskutečnění zdanitelného plnění. (2) Plátce má nárok na uplatnění odpočtu daně u přijatých zdanitelných plnění, která použije pro účely uskutečňování a) zdanitelných plnění, u kterých vzniká povinnost přiznat daň na výstupu, b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně, c) plnění v rámci své ekonomické činnosti s místem plnění mimo tuzemsko, pokud u těchto přijatých zdanitelných plnění by plátce měl nárok na odpočet daně, pokud by se zdanitelná plnění uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, nebo d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j) a l) až u) a v § 55 pro zahraniční osobu, která neuskutečňuje ekonomickou činnost v tuzemsku, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, e) plnění uvedených v § 13 odst. 10 písm. a), b, c), e) a f) a v § 14 odst. 5 písm. a) až d).

Podle ust. § 73 odst. 1 téhož zákona plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu,50) popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. V případě splátkového nebo platebního kalendáře je tato podmínka splněna zaúčtováním jednotlivých částek uvedených na těchto daňových dokladech, popřípadě jejím zaevidováním podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví.

K žalobním bodům z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě, vyplynulo, že důvodem doměření DPH byl závěr správce daně a žalovaného, že v případě vymáhání

zakoupené pohledávky (tj. nikoli pohledávky vzniklé neuhrazením plnění uskutečněného žalobcem) se nejedná o použití přijatého plnění k uskutečňování ekonomické činnosti, jak požaduje § 72 odst. 1 zákona o DPH, neboť

- správa a vymáhání zakoupených pohledávek není přijatým zdanitelným plněním, které by bylo použitelné pro účely uskutečňování jiných plnění vyjmenovaných v § 72 odst. 2 zákona o DPH,
- žalobce ani neprokázal faktické přijetí zdanitelného plnění od vymáhací společnosti SAFAS.

V projednávané věci soud považuje za rozhodující, zda tvrzené zdanitelné plnění splňuje podmínky formulované v § 72 odst. 1 a 2 zákona o DPH. Tvrzené zdanitelné plnění se mělo uskutečnit ve 4. čtvrtletí 2005 a bylo zachyceno v těchto dokladech:

1. doklad č. 2005013, žalobcem evidovaný pod č. 2005/115, datum uskutečnění zdanitelného plnění a datum vystavení dokladu 10.10. 2005, částka 400 000 Kč + 76 000 Kč DPH,
2. doklad č. 2005015, žalobcem evidovaný pod č. 2005/118, datum uskutečnění zdanitelného plnění a datum vystavení dokladu 17.10. 2005, částka 400 000 Kč + 76 000 Kč DPH
3. doklad č. 2005016, žalobcem evidovaný pod č. 2005/120, datum uskutečnění zdanitelného plnění a datum vystavení dokladu 26.10. 2005, částka 400 000 Kč + 76 000 Kč DPH
4. doklad č. 2005017, žalobcem evidovaný pod č. 2005/129, datum uskutečnění zdanitelného plnění a datum vystavení dokladu 11.11. 2005, částka 400 000 Kč + 76 000 Kč DPH.
5. doklad č. 2005019, žalobcem evidovaný pod č. 2005/130, datum uskutečnění zdanitelného plnění a datum vystavení dokladu 18.11.2005, částka 400 000 + 76 000 Kč DPH
6. doklad č. 2005020, žalobcem evidovaný pod č. 2005/141, datum uskutečnění zdanitelného plnění a datum vystavení dokladu 28.11.2005, částka 400 000 + 76 000 Kč DPH
7. doklad č. 2005021, žalobcem evidovaný pod č. 2005/152, datum uskutečnění zdanitelného plnění a datum vystavení dokladu 12.12.2005, částka 400 000 + 76 000 Kč DPH
8. doklad č. 2005022, žalobcem evidovaný pod č. 2005/162, datum uskutečnění zdanitelného plnění a datum vystavení dokladu 23.12.2005, částka 400 000 + 76 039,90 Kč DPH.

Na všech dokladech byl uveden shodný předmět zdanitelného plnění, a to fakturace části sjednané odměny za vymáhání a spravování pohledávky KWW s. r. o. na základě obstaravatelské smlouvy.

Mezi účastníky soudního řízení je nesporné, že tvrzené zdanitelné plnění spočívá v odměně za vymáhání a spravování zobchodované pohledávky, kterou žalobce předtím zakoupil.

Podle shora citovaného ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH v rozhodném znění *nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.*

Podle odst. 2 *plátce má nárok na uplatnění odpočtu daně u přijatých zdanitelných plnění, která použije pro účely uskutečňování*

- a) *zdanitelných plnění, u kterých vzniká povinnost přiznat daň na výstupu,*
- b) *plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně,*
- c) *plnění v rámci své ekonomické činnosti s místem plnění mimo tuzemsko, pokud u těchto přijatých zdanitelných plnění by plátce měl nárok na odpočet daně, pokud by se zdanitelná plnění uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, nebo*
- d) *plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j) a l) až u) a v § 55 pro zahraniční osobu, která neuskutečňuje ekonomickou činnost v tuzemsku, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží,*
- e) *plnění uvedených v § 13 odst. 10 písm. a), b, c), e) a f) a v § 14 odst. 5 písm. a) až d).*

Na řešenou problematiku dopadá rovněž evropské právo. V době tvrzeného uskutečnění zdanitelných plnění byla účinná šestá směrnice Rady č. 77/388/EHS, o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně. V čl. 4 šesté směrnice se stanoví:

1. „*Osobou povinnou k dani*“ se rozumí *jakákoliv osoba, která na nějakém místě provádí samostatně některou z hospodářských činností vymezených v odstavci 2, a to bez ohledu na účel nebo výsledky této činnosti.*

2. *Mezi hospodářské činnosti uvedené v odstavci 1 náleží veškerá činnost producentů, obchodníků a poskytovatelů služeb včetně těžební a zemědělské činnosti a činnosti při výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Za hospodářskou činnost se rovněž považuje využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z něj.*

V čl. 17 šesté směrnice nazvaném „Vznik a rozsah nároku na odpočet daně“, se v odst. 1 a v odst. 2 písm. a) stanoví:

1. *Nárok na odpočet daně vzniká okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpočitatelné daně.*

2. *Jsou-li zboží a služby použity pro účely jejích zdanitelných plnění, je osoba povinná k dani oprávněna odpočíst od daně, kterou je povinna odvést:*

a) *daň z přidané hodnoty, která je splatná nebo byla odvedena s ohledem na zboží nebo služby, jež jí byly nebo mají být dodány jinou osobou povinnou k dani.*

Podstatou sporu je posouzení, zda vymáhání a spravování zobchodované pohledávky, kterou žalobce předtím zakoupil, je plněním spadajícím do působnosti šesté směrnice (jejímž prizmatem je třeba vykládat i český zákon o DPH), resp. plněním ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH.

Na tuto otázku podal jednoznačnou odpověď Soudní dvůr Evropských společenství (dnes Soudní dvůr Evropské unie). Jedná se tak o acte éclairé a závěr jmenovaného soudu musejí následovat i národní soudy všech členských zemí Evropské unie. V rozsudku Soudního dvora Evropských společenství ze dne 8. 2. 2007, č. C-435/05, je řečeno, že za plnění spadající do působnosti šesté směrnice se nepovažují úkony osoby povinné

k dani na její účet, které směřují k vymáhání pohledávky nebo k určení její výše. Takové úkony totiž nepředstavují využívání majetku za účelem vytvoření pravidelného příjmu vzhledem k tomu, že případný plod těchto úkonů vyplývá ze samotného postavení majitele dotčené pohledávky a není protihodnotou žádné hospodářské činnosti ve smyslu šesté směrnice (zejména bod 26 citovaného rozsudku Soudního dvora).

Soud nemůže žalobci dát za pravdu v tom, že na základě bodu 27 citovaného rozsudku se v posuzované věci mělo postupovat dle rozsudku Soudního dvora č. C-305/01. Tento rozsudek se totiž týká odlišné situace. V něm Soudní dvůr hodnotil činnost v rámci úplatné faktoringové smlouvy spočívající v odkoupení pohledávek a převzetí rizika neplacení ze strany dlužníků za provizi zaplacenou klientem (původním věřitelem), jenž tak byl zbaven takového rizika. Zatímco úkony žalobce v nyní posuzované věci byly činěny na jeho vlastní účet, vymáhání pohledávek dotčených v rozsudku Soudního dvora č. C-305/01 bylo prováděno ve prospěch třetích osob a za odměnu. Hospodářská činnost byla Soudním dvorem shledána, právě jen pokud jde o tuto odměnu – provizi (*a business which purchases debts, assuming the risk of the debtors' default, and which, in return, invoices its clients in respect of commission pursues an economic activity...*).

O takovouto situaci se však v nyní posuzované věci nejedná, neboť žalobcovy úkony k vymožení pohledávky se děly na jeho vlastní účet a v takovémto případě je možnost provize (a tedy hospodářské činnosti) pojmově vyloučena; opačný přístup by zcela neústrojně, dokonce ad absurdum, stavěl na tom, že by žalobce byl provizí zavázán sám sobě a právě tato provize sobě samému by představovala jeho hospodářskou činnost.

Za nepřipadný soud považuje rovněž žalobcův odkaz na rozsudek Soudního dvora č. C-465/03. V tomto rozsudku bylo vysloveno, že čl. 17 odst. 1 a 2 šesté směrnice zakládá nárok na odpočet celé daně z přidané hodnoty, kterou byly zatíženy náklady vynaložené osobou povinnou k dani na různé služby, které pořídila v rámci vydání akcií, v rozsahu, v němž všechny operace provedené touto osobou povinnou k dani v rámci její hospodářské činnosti představují zdanitelná plnění. Zatímco rozsudek č. C-435/05, z nějž zdejší soud v nyní posuzované věci vychází, se výslovně dotýká úkonů (plnění) směřujících k vymáhání pohledávky nebo k určení její výše, žalobcem uváděný judikát řeší problematiku zcela jinou, nesrovnatelnou (náklady vynaložené osobou povinnou k dani na různé služby, které pořídila v rámci vydání akcií).

Lze uzavřít, že tvrzené plnění nemá vazbu na uskutečnění ekonomické činnosti žalobce a pojmově se tak vymyká působnosti jak šesté směrnice, tak § 72 českého zákona o DPH.

Za této situace je zcela bezúčelné zabývat se tím, zda se tvrzené plnění fakticky uskutečnilo.

Podle stanoviska soudu mohlo být dokazování v projednávané věci sporé, mohlo ustát po prokázání charakteru uplatňovaného zdanitelného plnění (tj. postačovalo zjistit skutkový stav v takovém rozsahu, aby bylo lze posoudit, zda tvrzené plnění spadá či nespadá pod režim § 72 zákona o DPH). Za situace, kdy zjištěný skutkový stav neumožňoval vztáhnout na posuzovanou situaci režim § 72 zákona o DPH, se prokazování faktického uskutečnění tvrzeného plnění stalo nadbytečným. Jestliže takovéto dokazování shledal soud nadbytečným, jdoucím mimo podstatu řešeného problému, je bezpředmětné zabývat se namítanou otázkou korektnosti hodnocení provedených důkazů, neboť ať už byla tato otázka vyhodnocena ve prospěch či neprospěch žalobce, na podstatě posuzované věci by ničeho nemohla změnit.

Procesní postup žalovaného, resp. správce daně, který zjišťoval skutkový stav v širším než potřebném rozsahu, však nečiní žalobu důvodnou, neboť jednak žalobce v tomto směru nic nenamítal (namítal chybné hodnocení důkazů provedených k posouzení faktického uskutečnění tvrzeného plnění, nikoli však že by toto dokazování nemělo být prováděno, naopak v žalobě vytýkal žalovanému, že měl přikročit k ještě rozsáhlejšímu prokazování faktického uskutečnění tvrzeného plnění) a soud zde nemůže přestoupit dispoziční zásadu, druhak provedené širší dokazování nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (resp. platebního výměru), které je, jak vyplývá z výše uvedeného, po hmotněprávní stránce správné.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, naproti tomu procesně úspěšnému žalovanému vznikly důvodně vynaložené náklady řízení, které uplatnil ve výši 2.239,- Kč za cestovné, dle předložené specifikace, soud mu v této výši náklady řízení přiznal.

Pro úplnost soud uvádí, že ke stejnému závěru dospěl i v obdobné věci vedené pod sp. zn. 3 Af 26/2010.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková